

HAL EHWAL TANAH AIR

ULANGKAJI PERJANJIAN PERSEKUTUAN TANAH MELAYU DENGAN SOAL NEGARA

Dalam tulisannya ini Tuan Taha Kālū salah seorang pejuang kemerdekaan yang terkenal telah mengupas dengan berterus terang soal hak dan kedudukan bangsa Melayu di tanah airnya sebagai satu bangsa yang berdaulat-P. Q.

(Oleh Taha Kālū)

Negara:

Perjuangan untuk mencapai kemerdekaan Tanah Melayu ini diperbuat dari semenjak sebelum perang lagi tetapi semangatnya lebih mendalam selepas perang dunia kedua. Berbagai rupa badan siyarah ditubuhkan untuk melaksanakan cita-cita ini.

Pemerintah Inggeris oleh kerana memikirkan keadaan di Malaya selepas perang sama seperti sebelum perang dahulu, membuat rancangan untuk menjadikan bulat-bulat negeri kolonial. Akibat daripada niat itu mendapat tentangan yang hebat dari segenap lapisan bangsa Melayu.

Dua pertubuhan siyarah Melayu yang besar terbina dalam suasana yang keruh tadi, Parti Kebangsaan Melayu sebagai sayap kiri inginkan Malayan Union tetapi coraknya bukanlah seperti yang dilukis oleh pemerintah Inggeris, pekemam lebih lanjut menuntut Malaya digabungkan dengan Indonesia.

Pertubuhan Kebangsaan Melayu bersatu sebagai sayap kana bergerak secara tolak ansur, pemerintaj Inggeris, pada waktu itu bimbang sangat-sangat kuasanya akan luput sama sekali dari Malaya. Dengan cepat mereka mengadakan perundingan dengan sultan-sultan, hasil maka menubuhkan Persekutuan Tanah Melayu melalui perjanjian yang dibuat dalam bulan Januari 1948.

Menurut perjanjian tersebut Sembilan buah negeri

iaitu negeri Perak, Selangor, negeri Sembilan, Pahang, Kedah Johor, Terengganu, Kelantan, Perlis serta Melaka dan Pulau Pinang dimasukkan di dalam Persekutuan tersebut juga termeterai, pada sebarang masa dengan persetujuan kedua-dua belah pihak sebarang daerah boleh masuk menjadi ahli Persekutuan tersebut. Singapura, Borneo dan Brunei dengan ini boleh menjadi ahli Persekutuan pada sebarang waktu dikehendaki.

Bangsa:

Orang-orang Melayu yang menduduki negeri Melayu dari zaman berzaman oleh kerana persatuan faham, daerah, bahasa ekonomi dan kebudayaan diakui sebagai satu bangsa, Melayu tidak hanya diiktiraf sebagai satu puak atau keturunan sahaja, dengan kenyataan ini maka kerajaan Inggeris dari semasa ke semasa mengikat perjanjian-perjanjian berkenaan sebarang daerah dalam Demenanjung ini hanya dengan perang-orang Melayu melalui sultan-sultan. Perjanjian yang berakhir sekali ialah perjanjian persektuan Tanah Melayu dalam 1948 di antara baginda King dengan Duli-duli yang Maha Mulia Sultan-sultan. Dengan itu membuktikan bahawa kerajaan Inggeris mengakui akan hak asasi orang Melayu dan wujud kebangsaan Melayu. Dengan perkataan yang lain tidak dibolehkan membuat satu-satunya yang bertentangan

dengan kebijakan dan kepentingan orang Melatu apatahlagi hendak meninggalkan kebangsaannya. Sebarang rancangan untuk menubuhkan satu rupa bangsa yang lain ialah bertentangan dengan pengakuan semangat serta kehormatan perjanjian tersebut.

Sayoga diingat tidak sedikit pun ada tertulis tentang hendak mengadakan satu rupa bangsa yang lain daripada Melayu apa yang ada tersebut ualah untuk mengadakan satu kerajaan pusat yang kuat dan rupa kerakyatan dibuka kepada mereka yang mengaku persekutuan atau sebarang bahagiannya sebagai tempat kediaman dan taat setia, bangsa dan kebangsaan Melayu yang memang terwujud selama ini tidak boleh ditenggelamkan untuk menimbulkan satu kebangsaan yang lain malahan sebarang langkah untuk merancang sebarang suatu yang mengenai orang Melayu hendaklah berpandukan perjanjian tersebut.

Rancangan untuk mengadakan bangsa Malayan misalnya tidak boleh diperlakukan kerana perkara ini tidak tersebut sama sekali, kalau diperbuat bermakna mencabul perjanjian. Mengikut aṣṭalāḥ kita, kebangsaan Melayu kekal selama-lamanya, demikian juga sesuatunya yang berkaitan dengan Melayu dan kemelayuan. Perjanjian persekutuan adalah hadul bertolak ansur dan saling pengertian antara kerajaan Inggeris dengan sebahagian prang Melayu.

Sebahagian lagi dari pihak orang Melayu, menganggap bahawa perjanjian tersebut pun sudah kendur sangat, tetapi oleh kerana menghormati akan sultan-sultan mereka yang bertanggungjawab kepada rakyat dan rakyat kepada mereka, maka perjanjian tersebut dipegang dengan penuh supaya tidak dicabuli.

Sebagaimana dinyatakan tadi bahawa bangsa dan kebangsaan tidak boleh diubah, apa yang boleh ialah rupa kerakyatan, yang telah diperbuat melalui undang-undang menunda syarat-syarat perjanjian tersebut. Undang-undang kerakyatan diluluskan, terbuka untuk mereka yang mahu mengaku negeri ini sebagai tempat kediaman dan taat setianya. Dengan ini diberi pengertian bahawa

kebangsaan di Malaya ini ialah “Melayu” kerakyatannya ialah kerakyatan persekutuan (*Federal citizenship*), barang sesiapa yang telah meminta kerakyatan itu maka dapatlah mereka hak di dalam negeri ini sebagai orang Melayu. Keturunan mereka tidak luput, mereka boleh mengekalkan kebudayaan dan bahasa mereka tetapi apa yang telah disyaratkan ialah mereka perlu berbahasa Melayu dan menghormati perjanjian. Oleh sebab baginda berjanji dengan orang Melayu dan menyatakan keinginannya hendak memberikan taraf berkerajaan sendiri (bermakna kepada bangsa Melayu) maka semangat dan keinginan tersebut perlu dihormati dan dilaksanakan, Dengan ini tidaklah boleh dihelahkan bahawa Malaya ini belum ada rupa bangsa dan menanti diadakan terlebih dahulu sebelum boleh diberikan taraf berkerajaan sendiri.

Di dalam menyatakan kenyataan ini orang Melayu sebagai sifat timbangrasa yang pernah ditunjukkan sememang terus memberikan pertimbangan kepada kaum-kaum asing di negeri ini yang menuntut kerakyatan dan bertaat setia, mereka tidak dianggap sebagai “*matuarity*” yang diketepikan sahaja. Badan-badan siyasah dalam negeri sememang bekerja untuk mendapatkan pengertian dan penghasilan kejurusan ini.

Bahasa;

Dalam perjanjian di bawah fasal 35 dan 63 tertulis bahawa bahasa majlis-majlis mesyuarat negeri ialah nggeris dan Melayu. Oleh kerana semangat-semangat dan keinginan baginda. Hendak memberikan taraf kerajaan sendiri mengikut perjanjian tersebut dan penyerahan tersebut diperlakukan kepada pihak yang dijanjikan maka sudah pada empatnya bahasa Melayu menjadi bahasa kebangsaan.

Bahasa ialah alat terpenting dalam adat istiadat, kebudayaan dan agama orang-orang Melayu yang diakui oleh baginda tidak diganggu syarat 5 dalam perjanjian. Bahasa Melayu dalam suasana berkerajaan sendiri sudah\

pada tempatnya dijadikan bahasa perantaraan di dalam segala lapangan apatahlagi dalam sekolah-sekolah Melayu. Bahasa Inggeris boleh dikekalkan oleh kerana menghormatkan akan pemerintahan baginda yang kita tidak ingin putuskan perhubungan sama sekali tetapi tidaklah kiranya bahasa Inggeris boleh dikekalkan sama sekali sebagai bahasa rasmi. Mengikut kajian kita hari ini kerajaan Inggeris Cuma mentafsirka bahawa taraf berkerajaan sendiri hanya boleh diserahkan bila mana orang-orang Melayu layak memegang jawatan-jawatan tinggi dalam pemerintahan dengan menggunakan bahasa Inggeris.

Di sini didakwa walau bagaimana tingginya pun jawatan yang dimaksud oleh kerajaan, orang Melayu sememang layak memegang tetapi syaratnya dijadikan bahasa Melayu bahasa rasmi. Apa yang agaknya, tetapi ianya tidak menjadi syarat terpenting untuk mengabaikan penyerahan pemerintahan sendiri. Dengan penerimaannya bahasa Melayu sebagai bahasa kebangsaan dalam majlis mesyuarat baharu-baharu ini maka ternyata salah satu syarat yang telah dipenuhi oleh baginda menghormati perjanjian dan mentafsirkan semangatnya dengan amalan untuk mendapat lebih-lebih lagi penghormatan dan persahabatan bangsa Melayu.

Pertahanan:

Di bawah fasal empat perjanjian Persekutuan Tanah Melayu bertulis, bahawa “baginda mempuna kuasa penuh akan pertahanan dan akan soal luar Persekutuan Tanah Melayu dan mengaku melindungi negeri-negeri Melayu daripada xxxx dari luar dan kerana ini dan kerana perkara-perkara bersamaan dengan ini, tentera-tentera kerajaan baginda dan orang-orang yang dikuasakan oleh atau bagi pihak kerajaan. Baginda, dibenarkan pada sebarang masa keluar xxxx negeri-negeri Melayu dan dibolehkan mengguna sebarang xxxx untuk menghindarkan serangan tersebut”.

Sepanjang yang diketahui negeri ini tidak berperang dengan atau diserang oleh sebarang kuasa luar. Apa yang kenyataan ialah keganasan yang terbit dari golongan-golongan pelampau dalam negeri. Kerajaan mengaku dari semasa ke semasa bahawa mereka tidak dapat bantuan dari mana-mana negeri atau kuasa pun. Jumlahnya kira-kira lima ribu orang sahaja. Tanggungan mencegahnya adalah kewajipan polis negeri ini. Kerajaan dengan kekuasaan diberikan dalam mesyuarat dibolehkan meminta pertolongan tentera membantu polis tetapi pertadbiran berkenaan cegahan tersebut tidak boleh diserahkan kepada pihak tentera atau sebarang orang yang berjawatan ketenteraan sebagaimana dibolehkan di dalam berlakunya sesuatu perperangan dengan negeri atau kuasa asing.

Selama ini tentera dari Britain, Afrika, Fiji dan Nepal didatangkan ke negeri ini untuk meleburkan golongan pelampau. Tugas mereka seolah-olah merupakan ketegasan di dalam perperangan yang betul-betuk berlaku antara negeri ini dengan negeri asing padahal keadaan tidak begitu adanya.

Waktu darurat masih berjalan dan dalam kita mengharapkan ianya dihentikan kita mengetahui pula bahawa hasil perundingan negeri-negeri *comonwealth* yang baru lalu di London membuat keputusan akan menhantar tentera-tenteranya ke negeri-negeri ini atas usulan Kanada, Australia dan New Zealand telahpun rakyat Australia tidak bersetuju dengan langkah ini tetapi kerajaannya nampaknya tetap dengan keputusan dan rancangannya.

Bagi kita sangat-sangat menyertai akan fikiran rakyat Australia dan manalah sikap pemerintahannya. Sekiranya negeri menghadapi bahaya perperangan maka persediaan terlebih dahulu diperbuat bagi rakyat negeri ini yang sekarang ini bersedia menuntut hak dan juga bertanggungjawab di atas pertahanan tanah airnya dengan berdasarkan pokok perjanjian yang perlu -sambungan pada muka 37

-sambungan dari muka 5

(harus sosialis kiri) yang berjalan dengan cara semata-mata didasarkan kepada kebendaan. Maka dengan itu adalah sangat-sangat menghairankan bagaimana seorang yang serupa itu berani berkata PETIR membawa rahmat sedang erti rahmat itu di dalam Islam sangat besar. Saya berharap dengan bersungguh-sungguh sekiranya hendak berjuang politik negara dan hendak melupakan tanggungannya kepada agamanya maka janganlah untuk memikat orang ramai cuba-cuba menggunakan agama kerana yang demikian itu harus kelak disebut orang penjual agama kerana mencari kedudukan dan menyampaikan rasa hati.

***

Di dalam Majlis Mesyuarat Federal Parti Negara telah membawa suatu cadangan menghadkan bilangan motokar-motokar yang digunakan bagi suatu calon dalam pilihanraya bulan Julai hadapan. Cadangan ini dibantah kuat oleh UMNO dan akhirnya cadangan itu diundi, menang yang mencadangkan sebenarnya menghadkan motokar itu adalah tidak kena pada tempatnya mengingat kepada luas kawasan undian itu tetapi kerana telah diputuskan dengan undian mak yang demikian terpaksa diterima. Malangnya keputusan itu pula berkesudahan dengan tiga orang Perikatan UMNO-M.C.A (Doktor Lee, Tengku Abdul Rahman dan Doktor Ismail) mengambil keputusan meletakkan jawatannya sebagai ahli eksekutif konsul Persekutuan Tanah Melayu. Orang-orang awam terperanjat melihat langkah yang dijalankan oleh mereka dalam cara “perbantahan demokrasi” sekarang. Mereka bertanya-tanya adakah yang demikian itu seperti yang dikatakan oleh Singapura setandar seperti kanak-kanak kalah main guli? -Mudah merajuk kerana tidak menang, atau menghendaki di dalam semua perkara kalau tidak sesuai dengan perasaan mereka mesti dijauhinya?

Kalau demokrasi cara ini maka sudah pada tempatnya banyak orang khuatir kelak kalau mereka memerintah cara perinthannya tidak akan bercara demokrasi-

harus demokrasi kepada apa yang disebut mereka sahaja hal ini adalah patut diperhati oleh tiap-tiap ahli pertubuhan itu yang cinta kepada demokrasi.

***

Perikatan pemuda UMNO Kota Bharu, nampaknya telah melawan kehendak Yang di-Pertua supaya memberi peluang kepada “sahabatnya” itu dengan menuntut supaya 90 peratus calon-calon pilihanraya federal hendaklah daripad aorang-orang Melayu, dan mendesak supaya diisytiharkan bahawa Perikatan Kebangsaan Tanah Melayu Kebangsaan Melayu-sebangsa! Selain daripada itu diputuskan mendesak UMNO Malaya merasmikan Islam sebagai agama negara dan mengadakan Menteri Agama manakala Perikatan berkuasa kelak. Keputusan yang akhir ini sememangnya cita-cita orang Islam tetapi apakah akan diperkenani oleh Perikatan? Jawabnya harus jauh panggang dari api- sebab sudah terang yang demikian akan ditolak oleh Perikatan dan harus juga oleh pemimpin-pemimpin UMNO sendiri sebab terang perjuangan UMNO tidak didasarkan atas perjuangan Islam.

SERUAN AKUAN

Saya, H. M. D. Al-Ḥamdī,

146 Pasir Emas, Kelantan mengucapkan syukur ke hadrat illahi dan berbanyak-banyak terima kasih kepada Tuan Tabib yang tersebut di bawah ini kerana menyembuhkan

penyakit buasir yang saa telah hidapi selama lebih kurang 25 tahun. Buasir saya telah digugurkan dengan tak payah dipotong dan tidak berasa sakit dalam tempoh 12 hari sahaja.

Yang demikian saya syorkan kepada saudara-saudara sekalian yang ada mengidap penyakit ini, silalah datang berjumpa dengan segera kepada Tabib tersebut, Inshā Allāh akan memuaskan. Yang benar

30. 11. 54. H. M. D. al-Ḥamdī

Tabib H. G. Mustaffa,

Punjab Medical Hall,

280, Victoria Street, SINGAPORE 7.